

Divendres 25 de maig / 19 i 22 hores
Diumenge 27 de maig / 19 hores
Centre Cultural de Granollers

2018

Three Billboards Outside Ebbing, Missouri

(Tres anuncios en las afueras)
de Martin McDonagh
Versió original en anglès subtitulada

Fitxa tècnica

Guió i direcció: Martin McDonagh / Fotografia: Ben Davis /
Música: Carter Burwell / País: Regne Unit / Any: 2017 /
Durada: 112 minuts

Fitxa artística

Frances McDormand, Woody Harrelson, Sam Rockwell, John Hawkes, Peter Dinklage, Caleb Landry Jones, Lucas Hedges, Abbie Cornish, Brendan Sexton III

SINOPSI. Després de mesos sense que aparegui el culpable de la mort de la seva filla, Mildred Hayes decideix amb valentia pintar tres senyals que condueixen al seu poble, amb un polèmic missatge dirigit a William Willoughby, el venerat cap de policia del poble. Quan el seu segon al comandament, el Dixon, entra en acció, la guerra entre la Mildred i les forces policials d'Ebbing empitjora encara més.

EL DIRECTOR. Martin McDonagh (Londres, 1970) és un dramaturg i realitzador angloirlandès que ha destacat per l'estil de les seves obres, dins del vessant anomenat *in-yer-face*, que destaca allò violent i grotesc. En el món teatral destaca per *The Pillow Man* (2003) i *A Behanding in Spokane* (2010), que és la primera que està ambientada a EUA. Al cinema, va debutar el 2005 amb un curtmetratge, *Six Shooter* (2004), amb el qual va guanyar l'Oscar al Millor Curtmetratge el 2006. El primer llargmetratge de la seva carrera va ser *In Bruges* (*Amagats a Bruges*, 2008) i el va seguir *Seven Psychopaths* (*Set psicòpates*, 2012).

ENTREVISTA AMB EL DIRECTOR

Ha apostat vostè per l'epopeia del western. Per què? Ho he fet i molt, clar que sí. Sóc un enamorat del cinema americà i del western. Volia rodar una història icònica sobre un personatge fort enfrontat als recels dels habitants de tot un poble i volia que aquest personatge fos una dona. Encara he de dir que aquesta pel·lícula no la vaig entendre com un western fins que Frances McDormand va esmentar John Ford.

L'humanisme de John Ford? El primer, sí, el primer. Perquè aquesta no és una pel·lícula que parli de violència, encara que n'hi hagi; és una història de l'esperança i del canvi. El primer desig que té aquesta dona és el de justícia, però realment el que vol és esperança.

La violència contra les dones està en primer pla i vostè la denuncia des d'un personatge femení extraordinari... Per a mi, el fet de crear una dona protagonista forta ha estat el més interessant i el més emocionant de tot. Sobretot perquè ha estat un personatge que ni jo mateix sabia què en faria. Ella és una dona forta i segura. És una dona protagonista poderosa que pot portar tot el pes de l'acció. Això m'ha obert completament els ulls i l'experiència m'ha alliberat. No sé si podré crear un altre personatge així. Hi ha una cosa molt alliberadora i molt alegre en crear una dona així de forta i de escandalosa.

Era important que no seguís els codis masculins del gènere? És clar, això és el millor. M'he adonat que pots crear un personatge molt emocionant femení que no ha de seguir els patrons masculins de l'heroi o del vilà. És una dona, amb majúscules, que pot fer qualsevol cosa, perquè les dones poden fer qualsevol cosa. Tots voldríem comportar-nos a la vida com ella, si tinguéssim el coratge per fer-ho.

I lluny del sentimentalisme que acompanya els personatges femenins habitualment? Tracto d'evitar el sentimentalisme, especialment quan es tracta de personatges de la classe treballadora com aquests. Sempre m'ha empenyat moltíssim que es tracti la classe treballadora amb condescendència. M'irrita que els personatges d'aquesta condició siguin tractats d'una manera sentimental o poc intel·ligent.

Hi ha un apunt al racisme als EUA. Apareix en la seva pel·lícula com a denúncia? La veritat és que no crec que els Estats Units sigui un país més racista que d'altres, encara que el que es descriu a la pel·lícula és una petita ciutat americana racista. No m'agradaria que es veiés la pel·lícula des d'un punt de vista polític, com una denúncia a l'Amèrica de Trump, sobretot perquè aquesta història està escrita molts anys abans que guanyés les eleccions.

Un europeu en el medi rural dels EUA, jugava amb avantatge o el contrari? Que no fos una pel·lícula europea em permetia una perspectiva des de fora, també una reflexió. Volia ser-hi des del cinema, fer una pel·lícula americana com les que ens han explicat als anys setanta. I volia fer-la honorablement, com un homenatge. Aquesta història només tenia sentit a l'Amèrica profunda.

CRÍTICA

Viure amb el dolor de no tenir respostes

Benvinguts a Ebbing, Missouri. Un espai reduït, concentrat, pervers com ho són les perversions humanes, les naturaleses indòmites i els aires de revenja. Un lloc com molts d'altres, dels Estats Units o d'arreu: petit, tancat en si mateix, deutor d'una espiral de relacions rutinàries que el sostenen i que no permeten ni una fissura que seria fatídica per a la vida mateixa del poble i dels seus habitants, que viuen feliços amb aquest equilibri de forces. Així és com es mostra la història d'aquesta pel·lícula que practica de manera sublimada l'ofec espaciotemporal que el seu director, Martin McDonagh, ja va demostrar en la irrupció esclatant que va ser el seu primer film, *Escondidos en Brujas*.

L'alè d'aquell film hi és —teatral, de diàlegs de pedra picada, de rèplica i contrarèplica perfectament amassada—, com també l'esperit de dues referències inexcusables: l'una, la mà dels germans Coen, visible en aquesta manera d'encarar la rudesia i una fugida perpètua del clímax, també en el fet d'usar l'actriu fetitxe del seu univers (Frances McDormand, que ens regala un personatge tan memorable com insuportable i macabrament tendre) o el seu músic de capçalera, Carter Burwell; la segona, l'aire d'inadaptació i decadència que recorda el pòsit literari del gòtic sureny, de la rudesia sostinguda de Cormac McCarthy —també adaptat pels Coen— a la normalitat monstruosa, i deseparada, de Carson McCullers. Les dues línies s'uneixen en aquesta culminació de petites proeses que és *Tres anuncis en las afueras*, una peça perfectament ben escrita, amb actuacions meravelloses —McDormand a banda, sobretot Woody Harrelson, capaç d'executar una coda magistral al seu *True detective*—, i que subverteix el drama per acabar sent una comèdia negra. O bé a la inversa.

Una mare ferida de mort que no renuncia a l'escarni salvatge per trobar l'assassí i violador de la seva filla, en un dels centenars de crims no resolts del món global actual. I encara que això signifiqui assenyalar la deixadesa policial o l'absurditat de l'actuació de la justícia. I d'això va la cosa, de la por —terrible— de no tenir respostes, de voler-les buscar i que s'escapoleixin dramàticament, de fer-se preguntes que acabaran en un cul-de-sac. De saber sobreviure a la decepció terrible de no tenir certeses, com si la vida fos això, sense remei. De la manera d'esquivar la responsabilitat de viure amb el dolor. I aquí, McDonagh demostra molt bon pols en la manera d'encarar els matisos dels personatges: rudes, sense naufragar pel metratge, amb codis de conducta que tenen coherència en cada acció, encara que tot plegat sigui una successió de tragèdies personals amb una empatia difícilment digerible. També, la capacitat del director per canviar de tons i de sortir, sempre airoso, del western més testicular a la venjança passada-pel-sedàs-chuk-norris. Del pes moral dels fets a la redempció de qui obra en pecat, d'acció i pensament.

Crítica d'Esteve Plantada a *El Temps* (www.eltemps.cat)

PROPERES SESSIONS

1 i 3 de juny: Wonder Wheel (2017), de Woody Allen

8 i 10 de juny: C'est la vie (2017), d'Olivier Nakache i Eric Toledano

Recordant... Sam Shepard: 5 de juny / 20 h: Days of Heaven (Días del cielo, 1978), de Terrence Malick

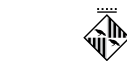
Associació Cultural Granollers

Roger de Flor, 33, 2n, 2a
08401 Granollers
T 93 861 55 98
secretaria@acgranollers.cat

www.acgranollers.cat
[@ACGranollers](https://twitter.com/ACGranollers)
[f AC Granollers](https://www.facebook.com/ACGranollers)
[@acgranollers](https://www.instagram.com/acgranollers)

AMB EL PATROCINI DE:

EN CONVENI AMB:

Ajuntament de Granollers

Centre Cultural de Granollers